

disse Indvendinger og disse Betæneligheder overfor den Gruppe Foranstaltninger, som var foreslaaet i Fjor. Men det afgørende for mig har selvfølgelig ikke været Navnenes Vægt, men dette, at det synes mig, at der er fremført saa vægtige Grunde, at det i det hele taget gav Anledning til at overveje denne Sag et Par Gange til, om man vil, før man traf en Afgørelse paa det ene eller andet af disse Punkter. Jeg tror, at naar det Udvalg, som forventelig vil blive nedsat, faar Lejlighed til at beskæftige sig med de Grunde, som ere fremførte, vil det være paa det rene med, at der vil være et eller andet, som der vil være Grund til at tage Hensyn til. Jeg skal nævne nogle enkelte af de Bestemmelser, som fandtes i Fjor, men som ikke ere tagne med i Aar, men derimod ere henskudte til en forhaabentlig kommende samlet Lovgivning.

Der er Bestemmelsen om, at Bestyrelsen ikke maa vælges ved Selvsupplering. Naar man skal sætte denne Bestemmelse ind, hvilket jeg tror i og for sig er rigtigt, anser jeg det for fornødent; at der samtidig findes i hvert Fald Regler for, paa hvilke forskellige Maader Bestyrelsen skal kunne vælges, ellers vilde man let kunne komme til at kaste Bestyrelsesvalget over i en Fremgangsmaade, mod hvilken der med Rette er rejst de stærkeste Betæneligheder fra adskillige Sparekassers Side. Man siger for Eksempel i et Tilfælde: hvorledes skulde vi bære os ad, hvis Repræsentantskab og Direktion — idet man tænker sig den Mulighed, at begge Dele have været sammenfattede under Betegnelse Bestyrelse — skulde vælges for Eksempel af Indskyderne? Vi have 170,000 Indskydere, hvorledes skulde vi bære os ad med at lade dem vælge Ledelsen? Eller man siger i et Tilfælde, hvor der har været Tale om, at man skulde lade Bestyrelsen vælge af Kommunalbestyrelsen: hvilke Betæneligheder rejser der sig ikke ved at gaa den Vej at lade Kommunalbestyrelserne i de forskellige Byer faa den afgørende Indflydelse paa, hvem der skal være Bestyrelsesmedlemmer i en Sparekasse? Den Tanke har ogsaa været udkastet, at Sparekasseinspektøren skulde vælge Bestyrelsen. Jeg tror, at Sparekasseinspektøren med Rædsel vilde bede sig fritagen for det Hverv at sætte Bestyrelsesmedlemmer ind i alle Danmarks Sparekasser. Der kan naturligvis findes andre Veje. Den Vej, jeg kunde tænke mig vilde være mest rimelig, var at fastsætte, at der skulde være et nogenlunde

talrigt Repræsentantskab i enhver Sparekasse, og medens dette Repræsentantskab havde Lov til at supplere sig selv, skulde Bestyrelsen vælges af et saadant Repræsentantskab. Det er en af de Muligheder, man kunde gøre til Genstand for Overvejelse, men jeg tror, at vi staa overfor et vanskeligt Spørgsmaal, som ikke uden videre kan klares uden Forhandling med de paagældende Institutioner.

Saa var der Bestemmelsen om, at Midlerne ikke maatte anbringes i Aktier eller i Andelsbeviser. Overfor dette spørger man med ikke ringe Ret, hvorfor man ikke skulde have Lov til at anbringe Midlerne i Aktiebeviser, som ere garanterede af Staten; Jernbaneaktier, som Staten har garanteret, eller Nationalbankaktier ere jo Papirer, om hvilke man ikke paa Forhaand kan sige, at de ikke ere saa gode, at man kan anbringe en Sparekasses Midler deri.

Der er Bestemmelsen om, at Udlaansrenten mindst skal være $\frac{1}{4}$ pCt. over Indlaansrenten. Mod dette er der fremført stærke Indvendinger, idet der er sagt dette, at i pengeknappe Tider være Sparekasserne nødt til at oprette særlige Afdelinger med særlig høj Rente: hvis vi ikke kunne dette, kunne vi ikke drage Penge til Sparekassen, vi ere nødt til at gøre det, og hvis denne Bestemmelse skal gælde, at Udlaansrenten altid skal være mindst $\frac{1}{4}$ pCt. større end den højeste Indlaansrente, vil Følgen deraf blive den, at vi til given Tid blive nødt til at opsiges en Række Laan for at kræve en højere Rente. Dette vil efter vedkommende Institutions Mening bevirke, at man meget hurtigt vil miste Udsigten til at faa en stor Mængde af Sparekassens Midler anbragt i 1ste Prioriteter, og tilsvarende mener man videre, at dette i høj Grad vil vanskeliggøre Anbringelsen af Sparekassens Midler ved Udlaan til Kommuner, som vilde kræve en meget lang Opsigelsesfrist. Naturligvis kunde man finde en Form, hvorunder disse Vanskeligheder bleve overvundne. Man kunde tænke sig dette at tillade en saadan særlig Afdeling med højere Rente, medens man havde den almindelige Rente, som man satte Udlaansrenten i Forhold til, eller andet lignende. Men ogsaa her viser der sig en Række Problemer, som vel ere værd at undersøge.

Endelig har man gjort gældende med Hensyn til Kravet om, at Obligationerne altid skulle lyde paa Navn, at dette baade kunde medføre Vanskeligheder for selve Forretningsførelsen, idet det medførte en